

بر اساس طبقه‌بندی کوپن استان دارای چهار اقلیم متفاوت به شرح زیر است :

الف) اقلیم «زمستان سرد و تابستان خشک» که شامل شهرستان‌های پاوه و جوانرود (به جزء دهستان ازگله) و بخشی از شهرستان اسلام‌آبادغرب است.

ب) اقلیم «نیمه خشک و استپی خنک» که شامل شهرستان سنقر و دهستان پشت دربند از شهرستان کرمانشاه است.

ج) اقلیم «نیمه خشک و استپی گرم» که شامل شهرستان کنگاور، صحنه و بخش مرکزی شهرستان هرسین است.

د) اقلیم «زمستان ملایم و تابستان گرم و خشک» که شامل شهرستانهای قصرشیرین و سرپل ذهاب و دهستان ازگله در جنوب غربی جوانرود است.

به طور کلی استان کرمانشاه را می‌توان به دو منطقه گرمسیر و سردسر (قشلاق و بیلاق) تقسیم نمود. بر این اساس، مناطقی از قبیل قصرشیرین و سرپل ذهاب، گیلانغرب، سومار، دهستان‌های ازگله و سرقلعه در غرب استان و قسمت جنوبی دهستان عثمانوند در ۹۰ کیلومتری جنوب شهر کرمانشاه قشلاق و سایر مناطق استان بیلاق تلقی می‌گردند.

پیشینه تاریخی

شرایط اقلیمی خاص، خاک مساعد و آب نسبتاً فراوان منطقه سبب جذب گروههای انسانی متعددی به این منطقه شده است، به طوری که کاوش‌ها و کشفیات نشان می‌دهد قدمت بعضی از آثار به دست آمده به حدود هشت هزار سال قبل می‌رسد در سنگ نگاره‌های سرپل ذهاب از فرمانروای این منطقه موسوم به آنوبانی یاد شده است. در جنوب و جنوب غربی شهر کرمانشاه و در منطقه‌ای به نام ماهیدشت یا مادی دشت یا دشت مادها آثار به دست آمده از نظر هنری به هنر برنز لرستان تعلق دارد. در ادوار بعد، کرمانشاه جزئی از قلمرو کشور ماد محسوب شده است. آثار این دوران به صورت مقبره‌ها و آرامگاه‌های صخره‌ای کنده شده در دل کوه‌ها باقی مانده است. مانند آرامگاه دکان داوود، آرامگاه صخره‌ای شیرین و فرهاد در شمال غربی شهرستان صحنه و دو گور صخره‌ای در منطقه اسحاقوند در شرق کرمانشاه.

زبان و مذهب

زبان عمده ساکنان استان را گردی تشکیل داده که یکی از شاخه‌ها و گویش‌های زبان ایرانی است. فارسی کرمانشاه بیشتر در مرکز استان (شهر کرمانشاه) و برخی شهرهای استان تکلم می‌شود.

زبان گردی در مناطق مختلف استان با لهجه‌های ویژه‌ای تکلم می‌شود که از آن جمله می‌توان به گردی کرمانشاهی، کلهری، لکی، کرمانجی (سورانی)، کلیایی، گوران، جافی و... اشاره کرد.

مردم اورامانات، پاوه، نوسود و منطقه شمشیر، گردی را با لهجه هورامی صحبت می‌کنند که به زبان اوستایی نزدیک است.

عده‌ای از ساکنان استان به ویژه در شهرستانهای سنقر و کنگاور به زبان ترکی سخنی می‌گویند، که سابقه آن به سال ۴۱۱ هجری قمری به دنبال مهاجرت گروهی از ترکان از ماورالنهر به آذربایجان و از آنجا به